

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 901

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 20 decembrie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECRETE		
972.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui membru al Plenului Consiliului Concurenței	2
973.	— Decret pentru numirea unui vicepreședinte al Consiliului Concurenței	2
974.	— Decret pentru numirea unui membru al Plenului Consiliului Concurenței	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 1.272 din 29 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 304 ¹ din Codul de procedură civilă	3–4
	Decizia nr. 1.296 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă	5–6
	Decizia nr. 1.311 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373 ¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă	6–7
	Decizia nr. 1.335 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), sintagma „alte operațiuni privind circulația drogurilor”, din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri	8–9
	Decizia nr. 1.419 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 108 ¹ alin. 1 pct. 1 lit. a) și b) și art. 108 ⁵ din Codul de procedură civilă	9–12
	Decizia nr. 1.435 din 25 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (2) teza întâi din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006	12–13
	Decizia nr. 1.437 din 25 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 214/2008 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială	14–15

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui membru
al Plenului Consiliului Concurenței**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 17 alin. (8) lit. b) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Mircea Valentin, consilier de concurență, membru al Plenului Consiliului Concurenței, se eliberează din funcție ca urmare a demisiei.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 19 decembrie 2011.

Nr. 972.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea unui vicepreședinte
al Consiliului Concurenței**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 17 alin. (1) și (2) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește ca membru al Plenului Consiliului Concurenței, în funcția de vicepreședinte, domnul Mircea Valentin, pentru un mandat de 5 ani.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 19 decembrie 2011.

Nr. 973.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru numirea unui membru
al Plenului Consiliului Concurenței

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 17 alin. (1) și (2) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește ca membru al Plenului Consiliului Concurenței, în funcția de consilier de concurență, domnul Gyerkó László, pentru un mandat de 5 ani.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 19 decembrie 2011.

Nr. 974.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.272

din 29 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de primarul comunei Cogealac în Dosarul nr. 120/212/2009 al Tribunalului Constanța — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.055D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.407D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de primarul comunei Cogealac în Dosarul nr. 27.587/212/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 4.407D/2010 la Dosarul nr. 4.055D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 4.407D/2010 la Dosarul nr. 4.055D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 3 septembrie 2010 și 28 septembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 120/212/2009 și nr. 27.587/212/2008, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de primarul comunei Cogealac în cauze având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe civile pronunțate în materia fondului funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile legale criticate aduc atingere prevederilor constituționale, deoarece permit o reapreciere devolutivă a hotărârii date de prima instanță, fără a limita recursul la critici de legalitate sau erori de drept, or, prin această reglementare se ajunge la prelungirea inerentă a cursului judecării unui proces, ceea ce afectează dreptul părții care a formulat litigiul pe fond de a obține o soluționare a cererii sale într-un termen rezonabil.

Tribunalul Constanța — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate dau posibilitatea instanțelor de recurs să examineze sub toate aspectele o hotărâre care nu este supusă decât o singură dată controlului judiciar. Exercitarea unei căi de atac, în cadrul căreia instanțele pot analiza cauza sub toate aspectele, nu aduce nicio atingere dreptului la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil, dimpotrivă, acest text de lege garantează aplicarea principiului dreptului la un proces echitabil și soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Avocatul Poporului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de primarul comunei Cogealac în dosarele nr. 120/212/2009 și nr. 27.587/212/2008 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul cuprins: „*Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil din Constituție, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 304¹ din Codul de procedură civilă au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu dispozițiile constituționale privind dreptul la un proces echitabil, de exemplu, prin Decizia nr. 647 din 17 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 22 iulie 2011, Decizia nr. 1.640 din 16 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 28 februarie 2011, și prin Decizia nr. 351 din 2 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 25 mai 2006, respingând excepțiile de neconstituționalitate ca neîntemeiate.

Prin aceste decizii, Curtea a reținut că justificarea acestei reglementări derogatorii de la regula generală a caracterului nedevolutiv al recursului ține de deosebirile esențiale existente între cele două situații avute în vedere de legiuitor. Astfel, în situația în care s-a putut exercita calea de atac a apelului, cauza a fost, integral și sub toate aspectele legalității și temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, examinată de o instanță de control judiciar, la un grad de jurisdicție superior, iar recursul va putea fi exercitat pentru motive concret și limitativ determinate, care vizează legalitatea deciziei pronunțate în apel. În situația în care părților nu le este deschisă calea de atac a apelului, apare firesc ca instanța să poată cerceta sub toate aspectele cauza dedusă judecării.

Această posibilitate, coroborată cu principiul rolului activ al judecătorului, conform căruia instanța are îndatorirea să stăruie prin toate mijloacele legale pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale, este menită să asigure părților o judecată echitabilă și să conducă instanța la cercetarea și aprecierea tuturor aspectelor relevante pentru pronunțarea unei soluții.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.296

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. 1
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Mihai Viorel Cornaciu în Dosarul nr. 6.344/97/2009 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.998D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate față de jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 1.015 din 8 iulie 2010, arătând, totodată, că solicitarea autorului excepției de neconstituționalitate de modificare a textului criticat excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.344/97/2009, **Tribunalul Hunedoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Nicolae Mihai Viorel Cornaciu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că sintagma „din greșeală” din cuprinsul art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă, precum și limitarea la „vreunul din motivele de modificare sau de casare” sunt contrare art. 21 din Constituție, deoarece sunt excluse excepțiile absolute de ordine publică când se invocă încălcarea unor norme cu caracter imperativ. Neinclusiunea în textul criticat și a excepțiilor de ordine publică care pot fi invocate aduce o îngrădire accesului liber la justiție.

Tribunalul Hunedoara — Secția civilă opinează că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor art. 21 din Constituție, întrucât acestea se referă la motivele de admisibilitate ale contestației în anulare, care este o cale extraordinară de atac, de retractare, ce nu permite reluarea în discuție a fondului litigiului dedus judecării, ci doar analizarea hotărârii atacate cu privire la aspectele formale și limitativ prevăzute de art. 318 și 319 din Codul de procedură civilă.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „*Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație, când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.*”

Autorul excepției susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Asupra constituționalității textului de lege criticat, prin raportare la aceleași norme constituționale ca cele invocate în prezenta cauză, Curtea s-a mai pronunțat, prilej cu care a statuat că prevederile art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă nu contravin Legii fundamentale, spre exemplu, prin Decizia nr. 387 din 30 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.041 din 10 noiembrie 2004, și Decizia nr. 1.551 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 22 ianuarie 2010.

Astfel, Curtea a reținut că art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă reglementează contestația în anulare specială, care este o cale de atac extraordinară, ce se poate exercita în cazurile limitativ prevăzute de lege numai împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele de recurs. Așa cum rezultă în mod univoc din textul de lege criticat, calea procedurală a contestației în anulare specială poate fi utilizată de părțile care au participat la soluționarea recursului și este limitată la cazurile în care dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau al omisiunii instanței de a cerceta vreunul dintre motivele de modificare sau de casare invocate de recurent. În ceea ce privește obiectul contestației în anulare specială, acesta este format dintr-o singură categorie de hotărâri, respectiv doar hotărârile pronunțate de instanțele de recurs.

Textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 21 din Constituție, întrucât, potrivit jurisprudenței constante a instanței constituționale, dacă legiuitorul este suveran în a reglementa diferit în situații diferite accesul la o cale ordinară de atac, fără ca prin aceasta să fie afectat liberul acces la justiție, *a fortiori* o

atare concluzie se impune atunci când în discuție este accesul la o cale extraordinară de atac, care, prin definiție, are caracter de excepție și deci poate fi valorificată numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege, în caz contrar existând riscul producerii unor perturbări majore ale stabilității și securității raporturilor juridice.

De altfel, art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, precum și art. 129, care prevede că împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Mihai Viorel Cornaciu în Dosarul nr. 6.344/97/2009 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioanița Cochînțu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.311

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioanița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Deheleanu în Dosarul nr. 83/832/2011 al Judecătoriei Făget și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 283D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

De asemenea, Curtea constată că, în speță, din motivarea autorului excepției de neconstituționalitate rezultă că acesta este nemulțumit și de faptul că normele criticate nu cuprind și excepțiile absolute de ordine publică, urmărind de fapt completarea acestora, or, sub acest aspect Curtea nu este competentă să se pronunțe, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 284D/2011 și nr. 285D/2011 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Victor Topală și Niculina Carmen Topală, precum și de Societatea Comercială „Topa Vic” — S.R.L. din Făget în dosarele nr. 84/832/2011 și nr. 85/832/2011 ale Judecătoriei Făget.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 284D/2011 și nr. 285D/2011 la Dosarul nr. 283D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, întrucât nu încalcă normele constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile civile nr. 69/cc, nr. 70/cc și nr. 71/cc din 8 februarie 2011, pronunțate în dosarele nr. 83/832/2011, nr. 84/832/2011 și nr. 85/832/2011, **Judecătoria Făget a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Nicolae Deheleanu, Victor Topală și Niculina Carmen Topală, precum și de Societatea Comercială „Topa Vic” — S.R.L. din Făget cu ocazia soluționării unei cereri de executare silită.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 24, deoarece încuviințarea executării silite se face fără citarea părților, fiind totodată încălcat și dreptul la apărare al debitorului într-o procedură atât de importantă precum cea a executării silite. Nefiind citat, debitorul nu are cunoștință de existența pe rolul instanței a unei cereri de încuviințare a unei executări silite, astfel că nu se poate apăra.

Judecătoria Făget opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Deheleanu, Victor Topală și Niculina Carmen Topală, precum și de Societatea Comercială „Topa Vic” — S.R.L. din Făget în dosarele nr. 83/832/2011, nr. 84/832/2011 și nr. 85/832/2011 ale Judecătoriei Făget.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: *„Instanța de executare încuviințează executarea silită a obligației stabilite prin titlul executoriu, printr-o singură încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 7 zile de la înregistrarea cererii de încuviințare a executării silite.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, acest text de lege contravine prevederilor constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Executarea silită se va efectua, potrivit art. 372 din Codul de procedură civilă, numai în baza unui titlu executoriu (în temeiul unei hotărâri judecătorești ori al unui alt înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu). Potrivit art. 371¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, obligația stabilită prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu se aduce la îndeplinire de bunăvoie, iar potrivit alin. 2 al aceluiași articol, în cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligația sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, potrivit dispozițiilor din Cartea a V-a — *Despre executarea silită* din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, debitorul nu poate invoca faptul că nu are cunoștință de existența pe rolul instanței a unei cereri de încuviințare a executării silite câtă vreme avea obligația executării de bunăvoie a obligației stabilite prin respectivul titlu executoriu.

Pe de altă parte, încuviințarea executării silite nu presupune efectuarea altor acte procedurale și care ar necesita înștiințarea părților în vederea apărării.

Prevederile art. 373¹ din Codul de procedură civilă în integralitatea lor și, mai ales, prevederile art. 373¹ alin. 2 criticate în cauza de față, nu pot fi interpretate și aplicate în mod izolat, ci numai coroborate cu celelalte dispoziții procedurale privind executarea silită, așa încât Curtea constată că nu sunt încălcate dispozițiile art. 24 din Constituția României privind dreptul la apărare.

În sfârșit, Curtea observă că, în cazul încuviințării executării silite, debitorul are dreptul să formuleze contestație la executare unde își poate prezenta toate apărările pe care înțelege să se sprijine, în condițiile art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă, astfel încât și din această perspectivă dreptul la apărare nu este încălcat.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.335

din 11 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1),
sintagma „alte operațiuni privind circulația drogurilor”, din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea
și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1), sintagma „alte operațiuni privind circulația drogurilor”, din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, excepție ridicată de Costel Gavril în Dosarul nr. 4.487/62/2010 al Tribunalului Brașov — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.729D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.487/62/2010, **Tribunalul Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1), sintagma „alte operațiuni privind circulația drogurilor”, din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri**, excepție ridicată de Costel Gavril în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii reglementate de textele legale criticate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin formularea generică, în termeni nedefiniți, a laturii obiective a infracțiunii pe care o incriminează, textul de lege criticat lasă loc liberului arbitru al organului de urmărire penală, respectiv al instanței de judecată. Arată că trebuie să existe o enumerare limitativă a modalităților concrete de comitere a infracțiunii contestate.

Tribunalul Brașov — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1), sintagma „alte operațiuni privind circulația drogurilor”, din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 3 august 2000, cu modificările și completările ulterioare. Textul de lege cuprinzând sintagma criticată ca fiind neconstituțională are următorul conținut: *„Cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, oferirea, punerea în vânzare, vânzarea, distribuirea, livrarea cu orice titlu, trimiterea, transportul, procurarea, cumpărarea, deținerea ori alte operațiuni privind circulația drogurilor de risc, fără drept, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 15 ani și interdicerea unor drepturi.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 73 alin. (3) lit. h) referitor la reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și regimului de executare a acestora și art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, egalitatea și imparțialitatea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 410 din 12 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.049 din 12 noiembrie 2004, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, statuând că prin dispozițiile Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri s-a reglementat circulația drogurilor de risc sub control național, în considerarea faptului că acestea sunt substanțe periculoase pentru viața și sănătatea oamenilor. Textul criticat stabilește operațiunile ce pot constitui elementul material al laturii obiective a infracțiunii. Din rațiuni de politică penală, legiuitorul a înțeles să incrimineze în cuprinsul acestuia, alături de operațiunile enunțate expres, orice „alte operațiuni privind circulația drogurilor de risc, fără drept”. Stabilirea în acest mod a cuprinsului noimei de incriminare reprezintă un aspect de tehnică legislativă, de competență exclusivă a legiuitorului, care nu este de natură să aducă atingere prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

Astfel, textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale care consacră principiul legalității incriminării, întrucât reglementarea infracțiunii în cauză este realizată, în

mod evident, prin lege. Se constată în acest sens că nu sunt sancționate penal, prin dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, orice operațiuni privind circulația drogurilor, ci numai acelea realizate fără drept și care se referă la droguri de risc, expres nominalizate în tabelul anexă. Așadar, având în vedere pericolul social pe care îl presupune, orice operațiune privind circulația drogurilor, care îndeplinește cele două condiții impuse de legiuitor, poate constitui latura obiectivă a infracțiunii reglementată de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000.

De asemenea, Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri fiind o lege organică, Curtea a constatat că nu poate primi nici critica de neconstituționalitate în raport de dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, republicată. De altfel, motivarea criticii formulate în acest sens vizează „termenii” utilizați la redactarea art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000. Or, după cum s-a arătat, modalitatea de stabilire a cuprinsului unei reglementări, precum și a termenilor utilizați în cadrul acesteia, constituie o problemă de tehnică legislativă, domeniu în care legiuitorul este suveran, sens în care Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de exemplu, în Decizia nr. 136 din 21 octombrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998.

Curtea a mai reținut că dispozițiile legale criticate nu contravin principiului constituțional al separației puterilor în stat, acestea nefiind de natură să confere autorității judecătorești „aptitudinea de a reglementa raporturi sociale ca fiind infracțiuni”, întrucât reglementarea infracțiunii prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, respectiv a elementelor constitutive ale acesteia, este realizată de legiuitor. Stabilirea de

către instanța de judecată a faptului dacă, în cauza dedusă judecării, fapta cu care a fost sesizată constituie infracțiune, așadar implicit a faptului dacă o anumită acțiune reprezintă operațiune privind circulația drogurilor de risc, desfășurată fără drept, este o activitate proprie acesteia, de apreciere a probelor, de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale la situații concrete și de calificare a faptei deduse judecării, în virtutea unor prerogative conferite de puterea legislativă în limitele unei enumerări determinate.

Totodată, câtă vreme aplicarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, așadar implicit a sintagmei criticate, la cazurile concrete deduse judecării, presupune desfășurarea de către instanță a unor activități în concordanță cu prerogativele ce-i sunt stabilite prin Constituție și alte legi, activități care nu sunt de natură să conducă la încălcarea neutralității care este de esența justiției, nu poate fi reținută nici încălcarea, prin textul de lege criticat, a prevederilor constituționale ale art. 124 alin. (2), ce consacră imparțialitatea justiției.

Curtea a reținut că este neîntemeiată și critica de neconstituționalitate formulată în raport cu prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât textul de lege care face obiectul excepției nu aduce atingere, sub niciun aspect, dreptului părților la proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, acestea putându-se prevala, fără nicio îngrădire, de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege în acest sens.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), sintagma „alte operațiuni privind circulația drogurilor”, din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, excepție ridicată de Costel Gavril în Dosarul nr. 4.487/62/2010 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.419

din 20 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. a) și b) și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător

Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea în ședința publică din 29 septembrie 2011 a reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. a) și b) și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Banat — Crișana S.A. din Arad în Dosarul nr. 6.762/1.285/2010 al Tribunalului Comercial Cluj, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.284D/2010.

Dezbaterile au avut loc la data de 29 septembrie 2011, în prezența reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, domnul consilier juridic Gheorghe-Dănuț Porumb, precum și a reprezentantului Ministerului Public, dezbaterile fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, în conformitate cu prevederile art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 13 octombrie 2011. La acea dată, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 20 octombrie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea comercială nr. 818/CC/2010 din 13 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.762/1.285/2010, **Tribunalul Comercial Cluj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. a) și b) și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Banat—Crișana — S.A. din Arad într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației în anulare formulate împotriva unei încheieri prin care a fost respinsă cererea de reexaminare a amenzii aplicate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sancționează introducerea unei cereri cu rea-credință. Legiuitorul român nu definește reaua-credință în cuprinsul Codului de procedură civilă și nu enumeră nici criteriile după care o cerere ar putea fi apreciată obiectiv ca fiind exercitată cu rea-credință, justițiabilul putând avea astfel o temere de a introduce o cerere de chemare în judecată. Potrivit art. 108⁵ alin. 1 din Codul de procedură civilă, partea interesată poate face cerere de reexaminare împotriva hotărârii prin care s-a aplicat amenda judiciară, însă cererea de reexaminare se judecă de aceeași instanță și același judecător, potrivit practicii Tribunalului Comercial Cluj, fiind astfel încălcat dreptul părților la un recurs efectiv.

Autorul mai arată că prin instituirea unor sancțiuni pecuniare se îngreșește accesul liber la justiție, renunțând a se mai adresa acestuia, întrucât existența posibilității ca părțile să suporte o amendă judiciară este de natură să le inducă o stare de temere și de autocenzurare în a se adresa cu cereri justiției, alegând de multe ori calea de a renunța să se adrese justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și a intereselor lor legitime.

Reglementarea criticată încalcă toate garanțiile constituționale și convenționale menționate în măsura în care cererea de reexaminare se soluționează de însăși instanța care a dispus măsura sancționatorie. Verificarea sancțiunii amenzii judiciare de către aceeași instanță care a dispus măsura sancționatorie suprimă dreptul părților la un recurs efectiv, întrucât nu există o posibilitate de cenzurare a hotărârii pronunțate de către o instanță superioară.

Tribunalul Comercial Cluj consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, argumentele aduse în sprijinul ei de către autor fiind lipsite de temeinicie. Instanța arată că scopul dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. a) și b) din Codul de procedură civilă este acela de a sancționa abuzul de drept procesual al oricărei persoane care ar deturna dreptul

recunoscut constituțional de acces la justiție de la scopul său economic și social, transformând acest drept într-un mijloc de șicanare a părții adverse.

Referitor la dispozițiile art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, instanța arată că art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale instituie dreptul de acces la o verificare judiciară efectivă a susținerilor oricărei persoane care pretinde încălcarea unui drept protejat de Convenție. Or, calea de atac de retractare reprezentată de cererea de reexaminare a amenzii judiciare este o verificare judiciară efectivă în sensul art. 13 din Convenție, fiind o analiză pe fond a legalității și temeiniciei sancțiunii și, eventual, a elementelor de fapt necunoscute la momentul aplicării sancțiunii, învederate în calea de atac. Susținerile autorului excepției referitoare la lipsa de imparțialitate prezumată a judecătorului care soluționează cererea de reexaminare nu au nicio legătură cu constituționalitatea normei atacate, acesta putând formula, dacă consideră necesar, o cerere de recuzare.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Avocatul Poporului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. a) și b) și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. a) și b): „*Dacă legea nu prevede altfel, instanța, potrivit dispozițiilor prezentului articol, va putea sancționa următoarele fapte săvârșite în legătură cu procesul, astfel:*

1. cu amendă judiciară de la 500.000 lei la 7.000.000 lei:

a) introducerea, cu rea-credință, a unor cereri vădit netemeinice;

b) formularea, cu rea-credință, a unei cereri de recuzare sau de strămutare;”;

— Art. 108⁵: „*Împotriva încheierii prevăzute la art. 108⁴ cel obligat la amendă sau despăgubire va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii sau să se dispună reducerea acestora.*

Cererea se face în termen de 15 zile, după caz, de la data la care a fost luată măsura sau de la data comunicării încheierii.

Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție privind accesul liber la justiție, precum și art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 13 privind dreptul la o cale efectivă de atac din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Curtea s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. a) și b) din Codul de procedură civilă, raportate la critici similare, constatând constituționalitatea acestora, în acest sens fiind Decizia nr. 2 din 10 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 128 din 10 februarie 2006, Decizia nr. 170 din 15 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 13 mai 2004, și Decizia nr. 59 din 11 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 7 mai 2003.

Astfel, Curtea a reținut că activitatea procesuală a părților trebuie să se desfășoare cu respectarea normelor prevăzute de lege. Stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, soluție ce rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (3) și ale art. 129 din Legea fundamentală.

Pentru valorificarea drepturilor și intereselor legitime părțile trebuie să acționeze cu bună-credință, iar nu în spirit abuziv, șicanatoriu, vexator pentru magistrați ori pentru instanță. Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995, că exercitarea de către o persoană a unui drept ce îi este recunoscut prin lege nu poate să justifice, prin ea însăși, o prezumție a relei-credințe. De altfel, exercitarea abuzivă a unui drept se produce numai în situația în care acel drept se realizează în alt scop decât cel pentru care legea l-a recunoscut.

De asemenea, Curtea reține că nu poate fi primită nici critica autorului excepției, potrivit căreia sancționarea justițiabililor pentru nerespectarea regulilor de procedură ar împiedica accesul liber la justiție, deoarece, potrivit art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, împotriva încheierii de stabilire a sancțiunii se poate formula o cerere de reexaminare.

Prin urmare, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, Curtea urmând a respinge prezenta excepție, ca neîntemeiată.

II. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, Curtea reține că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, în acest sens fiind, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 260 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 7 mai 2007, Decizia nr. 976 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 1 octombrie 2009, și Decizia nr. 525 din 27 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 28 mai 2010, Curtea respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Instanța de contencios constituțional a statuat că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale, astfel cum este consacrată prin art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

Curtea a constatat prin aceste decizii că legiuitorul prin reglementarea art. 108⁵ din Codul de procedură civilă a dorit instituirea unei căi de atac particulare, care se califică ca fiind o cale specifică de retractare. Întrucât aplicarea amenzii constituie un incident procedural, ea va fi aplicată de către judecătorii investiți cu acțiunea principală. Cenzurarea încheierii de stabilire a amenzii de către instanța care a dispus sancțiunea este firească, deoarece aplicarea amenzii nu implică o judecată de fond.

Dacă cererea de reexaminare este admisă ca urmare a constatării faptului că sancțiunea a fost aplicată fără temei sau cu încălcarea unor dispoziții legale, amenda aplicată poate fi revocată sau poate fi redusă în situația în care se apreciază cuantumul amenzii aplicate ca fiind prea mare în raport cu abaterea săvârșită.

Faptul că împotriva încheierii de stabilire a amenzii sau despăgubirii se poate face numai cerere de reexaminare, aceasta soluționându-se de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea, nu poate constitui o încălcare a vreunei prevederi constituționale, întrucât instanța nu soluționează fondul litigiului. Cererea se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților, în temeiul art. 85 din Codul de procedură civilă, și se soluționează prin încheiere irevocabilă. Există în acest caz doar posibilitatea de a reveni asupra amenzii sau despăgubirii, în scopul de a ușura situația persoanei obligate la plata acestora, reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare. Pe această cale nu se realizează un control pe fond propriu-zis, iar faptul că aceeași instanță care a pronunțat hotărârea judecă și cererea de reexaminare nu este de natură să influențeze aprecierea judecătorilor, întrucât aspectele analizate pe calea reexaminării sunt diferite de cele examinate în fond.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, Curtea urmând a respinge prezenta excepție, ca neîntemeiată.

Distinct de cele mai sus arătate, Curtea reține că prevederile legale criticate nu contravin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acestea se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, or, așa cum s-a arătat mai sus, cererea de reexaminare nu presupune o judecare pe fond a litigiului. În acest sens a se vedea Decizia de admisibilitate din 6 iulie 2000, pronunțată în cauza *Moura Carreira și Margarida Lourenco Carreira împotriva Portugaliei*, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că sfera de aplicare a art. 6 din Convenție vizează drepturile și obligațiile cu caracter civil care trebuie să constituie obiectul — sau unul dintre obiectele — litigiului, iar rezultatul unei astfel de proceduri trebuie să fie direct determinant pentru un astfel de drept, ceea ce în speța de față nu este cazul — cererea de reexaminare fiind un incident procedural care nu vizează fondul pretenției deduse judecății instanței.

De asemenea, nu poate fi primită nici critica autorului excepției potrivit căreia modul de soluționare a cererii de reexaminare determină o restrângere nejustificată a dreptului la o cale efectivă de atac, aducându-se astfel atingere art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât cererea de reexaminare este o verificare judiciară efectivă, fiind analizate pe fond legalitatea și temeinicia sancțiunii amenzii și ale elementelor necunoscute la momentul aplicării acesteia.

Cu privire la susținerea autorului excepției de neconstituționalitate referitoare la situația întâlnită în practică, în care judecătorul care a aplicat amenda soluționează și cererea de reexaminare, Curtea reține că modul de aplicare de către instanțe a normei legale criticate nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate.

Curtea apreciază că soluționarea cererii de reexaminare de către aceeași instanță care a aplicat amenda și care a fost investită cu soluționarea fondului litigiului, dar în complete cu compunere diferită, nu este de natură a susține critica de neconstituționalitate, legiuitorul prin aceasta nu a înțeles să limiteze accesul la justiție sau dreptul la apărare, ci să asigure valorificarea în condiții egale a acestor drepturi constituționale. Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc

decât într-un anumit cadru juridic, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, de natură a preveni eventualele abuzuri și tergiversarea soluționării cauzelor deduse judecătii.

În fine, Curtea constată că în Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 15 iulie 2010, cod de procedură civilă care nu își produce încă efectele și care va intra în vigoare

la data care va fi prevăzută în legea pentru punerea în aplicare a acestuia, legiuitorul a simțit nevoia limpezirii textului de lege și a prevăzut în alin. (3) al art. 186 că „În toate cazurile, cererea se soluționează, cu citarea părților, prin încheiere, dată în camera de consiliu, de către un alt complet decât cel care a stabilit amenda sau despăgubirea.”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. a) și b) și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Banat — Crișana S.A. din Arad în Dosarul nr. 6.762/1.285/2010 al Tribunalului Comercial Cluj.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.435

din 25 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (2) teza întâi din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (2) din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006, excepție ridicată de Vasile Began și Silvia Began în Dosarul nr. 9.401/118/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 94D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 419/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 748/CA din 26 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.401/118/2009, **Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (2) din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006**, excepție ridicată de Vasile Began și Silvia Began într-o cauză având ca obiect anulare act.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie cu titlu gratuit un drept de servitute asupra proprietăților afectate de sistemul de alimentare cu apă și de canalizare, ceea ce încalcă art. 44 din Legea fundamentală, golind de conținut și de orice fel de ocrotire dreptul de proprietate privată.

Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că dreptul de servitute instituit asupra proprietăților afectate de sistemele de alimentare cu apă și canalizare reprezintă o limitare rezonabilă a dreptului de proprietate, instituită de legiuitor pentru satisfacerea interesului general al comunității.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (2) din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006 este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 26 alin. (2) din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 29 iunie 2006.

Din examinarea notelor scrise ale autorilor excepției, Curtea constată că, în realitate, critica vizează numai teza întâi din cuprinsul alin. (2) al art. 26, potrivit căreia „*Dreptul de servitute se exercită pe toată durata existenței sistemelor de alimentare cu apă și de canalizare, pentru executarea lucrărilor necesare întreținerii și exploatării sistemelor respective. Exercițarea dreptului de servitute asupra proprietăților afectate de sistemul de alimentare cu apă și de canalizare se realizează cu titlu gratuit pe toată durata existenței acestuia*”.

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (5) referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai fost supusă controlului de constituționalitate, prin raportare la o critică similară, în acest sens fiind, de exemplu, Decizia nr. 419 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 19 mai 2010, prin care s-a statuat că aceasta nu contravine Legii fundamentale.

Prin această decizie, Curtea a reținut că se pleacă de la o premisă greșită constând în absolutizarea exercițiului prerogativelor dreptului de proprietate privată, făcându-se abstracție de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora „*conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege*”.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (2) teza întâi din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006, excepție ridicată de Vasile Began și Silvia Began în Dosarul nr. 9.401/118/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

ca și de acelea ale art. 136 alin. (5) care consacră caracterul inviolabil al proprietății private „*în condițiile legii organice*”.

Potrivit acestor dispoziții, legiuitorul ordinar este, așadar, competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind anumite limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Sub acest aspect, Curtea apreciază că, prin reglementarea dedusă controlului, legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale. Chiar dacă prin instituirea drepturilor de uz și servitute titularul dreptului de proprietate suferă o îngrădire în exercitarea atributelor dreptului său, reglementarea legală, în sine, nu relevă nicio contradicție cu art. 44 din Constituție.

Așa fiind, Curtea a considerat că dreptul de servitute instituit asupra proprietăților afectate de sistemele de alimentare cu apă și canalizare reprezintă o limitare rezonabilă a dreptului de proprietate, instituită de legiuitor pentru satisfacerea interesului general al comunității.

În acest context, referitor la posibilitatea restrângerii exercițiului unui drept fundamental, cum ar fi dreptul de proprietate, în temeiul art. 53 din Constituție, prin Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993, Curtea Constituțională a statuat că „pot fi stabilite prin lege anumite limite, îngrădiri fie în privința obiectului dreptului, fie în privința unor atribute ale dreptului, pentru apărarea intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor altor persoane.

Esențial este ca prin aceste restricții stabilite de lege să nu se atingă fondul acestui drept, să nu se anihileze complet dreptul de proprietate. Altfel spus, aceste limite aduse dreptului de proprietate sunt supuse principiului proporționalității înscris în art. 53 alin. (2) din Constituție”.

În această problemă s-a pronunțat și Curtea de Justiție a Comunităților Europene, în sensul că „drepturile fundamentale, în special dreptul de proprietate, nu apar ca prerogative absolute, ci trebuie luate în considerare prin raportare la funcția lor în societate. Aceasta înseamnă că restricțiile ce răspund unor obiective de interes general nu constituie, în raport cu scopul urmărit, o intervenție nemăsurată și intolerabilă care ar aduce atingere însăși substanței dreptului garantat”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.437

din 25 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 214/2008 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 214/2008 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 25.520/3/2009 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 170D/2011.

La apelul nominal se prezintă partea Dumitru Stanca, personal și asistat de avocatul Delia Popescu, cu delegație depusă la dosar. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că prin reglementarea criticată legiuitorul a stabilit cadrul legal de exercitare a unui drept, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului neretroactivității legii civile.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, apreciind că textul de lege criticat nu contravine art. 15 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 25.520/3/2009, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. II din Legea nr. 214/2008 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect un brevet de invenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. II din Legea nr. 214/2008 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2), întrucât se aplică retroactiv unor raporturi juridice deja stinse și înlătură efectele oricărei prescripții sau decăderi. În acest context, arată că prin această împrejurare este afectată în mod grav securitatea și stabilitatea circuitului juridic, ca garanții fundamentale ale unui stat de drept, prin renașterea unor drepturi stinse deja prin efectul legii.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În acest context, instanța arată că, în situații similare, doctrina și jurisprudența au apreciat că situația inventatorului nerecompensat nu este una nouă, acesta fiind titularul unei creanțe pe care legea nouă doar o recunoaște, ceea ce îi conferă caracterul unei situații în curs, astfel încât nu se poate reține aplicarea retroactivă a legii. Totodată, consideră că reglementarea unor modalități și condiții în care se exercită dreptul autorului unei invenții de a fi recompensat pentru invenția sa reprezintă o expresie a libertății legiuitorului de a reglementa cadrul exercitării unui drept, iar aspectele legate de modul în care un subiect de drept este afectat patrimonial de măsurile instituite în favoarea autorului invenției țin de aplicarea dispoziției legale, și nu de conformitatea acesteia cu Constituția.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. II din Legea nr. 214/2008 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 729 din 28 octombrie 2008, ordonanță de urgență ce a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 280/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 7 octombrie 2005.

Textul de lege criticat are următorul conținut:

„(1) La determinarea perioadei înăuntrul căreia un brevet, dintre cele prevăzute la art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, cu modificările ulterioare, trebuia să fie exploatat, nu se va ține seama de perioada dintre instaurarea regimului comunist în România și intrarea în vigoare a prezentei legi, perioadă care va fi considerată ca o prelungire în mod automat a termenului de revendicare a drepturilor decurgând din brevetul de invenție.

(2) În raporturile juridice privind persoanele prevăzute la art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005, cu modificările ulterioare, care nu au putut să introducă sau să continue o acțiune juridică ori să îndeplinească formalitățile necesare pentru valorificarea drepturilor lor ca urmare a măsurilor și a legislației restrictive impuse de regimul comunist

instaurat în România după 6 martie 1945, toate termenele de prescripție sau de limitare a dreptului de a introduce ori de a continua o acțiune juridică sau de a lua măsuri de conservare vor fi considerate ca fiind suspendate, indiferent dacă aceste termene au început să curgă înainte sau după data de 6 martie 1945. Aceste termene vor reîncepe să curgă de la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

Autorul excepției invocă încălcarea normelor constituționale ale art. 15 alin. (2) potrivit cărora legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 213 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 14 aprilie 2011, a statuat că „Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 a fost emisă în scopul combaterii fenomenului de contrafacere a obiectelor de proprietate industrială și în interesul titularilor drepturilor de proprietate industrială, și pentru respectarea art. 53 din Tratatul de aderare a României la Uniunea Europeană, referitor la aplicabilitatea actelor instituțiilor Uniunii Europene.

Din cuprinsul Legii nr. 214/2008, de completare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2005, Curtea reține că la determinarea perioadei înăuntrul căreia un brevet, dintre cele prevăzute la art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005, trebuia să fie exploatat, nu se va ține seama de perioada dintre instaurarea regimului comunist în România și intrarea în vigoare a prezentei legi, perioadă care va fi

considerată ca o prelungire în mod automat a termenului de revendicare a drepturilor decurgând din brevetul de invenție.”

Referitor la susținerea autorului excepției de neconstituționalitate, potrivit căreia reglementarea criticată cuprinde dispoziții care retroactivează, ceea ce ar contraveni principiului consacrat în art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea apreciază că soluția legislativă criticată nu face altceva decât să recunoască creanța inventatorului nerecompensat sau parțial recompensat, creanță născută sub imperiul reglementării anterioare. Fiind titulari ai unor creanțe în curs, posibilitatea valorificării drepturilor lor de către persoanele titulare ale unui drept de proprietate industrială protejat printr-un brevet de invenție acordat de statul român, afectate ca urmare a măsurilor și a legislației restrictive impuse de regimul comunist instaurat în România după 6 martie 1945, Curtea consideră că o asemenea măsură legislativă nu are caracter retroactiv, întrucât se aplică unei situații juridice în curs. Ea nu pune deci în discuție efectele produse anterior, ci modul de rezolvare a unor creanțe anterior constituite, creanțe existente în condițiile noii reglementări.

Totodată, Curtea reține că reglementarea unor modalități și condiții în care se exercită dreptul autorului unei invenții de a fi recompensat pentru invenția sa reprezintă o expresie a libertății legiuitorului de a reglementa cadrul exercitării unui drept, iar aspectele legate de modul în care un subiect de drept este afectat patrimonial de măsurile instituite în favoarea autorului invenției țin de aplicarea dispoziției legale și nu de conformitatea acesteia cu Constituția.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 214/2008 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 25.520/3/2009 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 528628